

Forsamlings samarbeid på Bedehuset

- Et refleksjonsnotat om muligheter og utfordringer

Innledning

Vennesamfunnet

Bedehusorganisasjonene IMF, NM og Normisjon har et felles utgangspunkt i den evangelisk lutherske teologi og vekkelsetradisjon. Vennesamfunnet på Bedehusene har knyttet kristne brødre og søstre sammen på tvers av organisasjonsgrenser. Sameksistensen har også gitt stort rom og frihet til organisasjonsbygging og tilknytning til «hjertebarn» og det særlige kall for den enkelte.

I de siste 15-20 årene har vi sett en økende bygging av forsamlinger med en helhetlig sakramentsforvaltning innenfor de tradisjonelle bedehusorganisasjonene. Forsamlingsarbeidet har vist seg som et tjenlig redskap for organisasjonenes mål og arbeid i Norge. Det er i forsamlingsarbeidet at en ser den største veksten i antall aktive støttespillere, og også den største etablering av levende smågrupper. Alle organisasjonene har definert satsing på etablering av flere forsamlinger som viktige punkt i sine strategier fremover.

Historisk har organisasjonene hatt mye med hverandre å gjøre. Særlig har dette samarbeidet fungert godt lokalt i de mange Bedehusene i landet vårt. I de større byene har en samtidig hatt egne forsamlinger i svært lang tid. Når IMF, NLM og Normisjon nå ønsker å komme med et felles refleksjonsnotat for forsamlings samarbeid på Bedehuset, så er det med begge disse lange linjene som bakgrunn.

Egne forsamlinger

Vårt felles utgangspunkt er erkjennelsen av at en forsamling som bygges ut fra en enkelt organisasjon har den enkleste og mest ryddige organiseringen. Avklarte ansvarsforhold, tydelig fundament og en enhetlig identitet er gode rammer å bygge forsamling innenfor. Det er ønskelig fra alle organisasjonene å ha mange slike forsamlinger, og vi velsigner hverandres initiativ i byer og tettbygde strøk der det er naturlig å etablere egne forsamlinger. Vi vil tale vel om hverandre og stå skulder ved skulder i arbeidet med å nå flest mulig i Norge med evangeliet. Vi tror at det også skjer noe positivt med oss selv når vi løfter hverandre opp og ikke ser på hverandre som konkurrenter. Det er viktig å erkjenne at hver enkelt bare har ansvar for sin egen organisasjon. Vi har ikke myndighet over hverandres organisasjoner, vi skal ha kjærlighet til andre, men må også anerkjenne hverandres organisasjonsfrihet.

Samarbeid

Enkelte steder er det likevel ikke naturlig å etablere egne forsamlinger for hver enkelt organisasjon, og det er dette som er anliggendet for dette notatet. Det kan være at Bedehuset rommer en venneflokk som ikke opplever organisasjonsskillene som viktige eller synlige, eller at mange har en tilknytning til flere organisasjoner. Det kan også være at flokkene i de ulike organisasjonene er små, eller at det vil skape unødvendige spenninger og uro at en av organisasjonene danner en tydelig forsamling. I tillegg spiller også andre faktorer inn:

eierforholdet til Bedehuset, sterke lokale bedehusstyrer og historikk som kan ligge delvis skjult og prege veivalg eller mangel på handling.

Flere bedehusfelleskap har bedt organisasjonene si noe om det dilemmaet de opplever. Ofte kan situasjonen føles låst lokalt, og en ønsker å finne en samlende vei i dette landskapet. Mange snakker om at de ønsker å gå mot et tydeligere forsamlingsfelleskap på sitt Bedehus, men at de ikke ser hvor veien skal gå.

Fundament

Som bakgrunn for samtalen om forsamlingsssamarbeid på Bedehuset har vi også lyst til å si noe om viktigheten av avklarte fundament. Av og til kan lysten til å skape kristen enhet og fellesskap være så sterk at vi glemmer å avklare hva vi faktisk har felles. Når knuten for organisasjons- og bedehusframtid blir hard nok, er det fristende å begynne på nytt og legge denne spenningen bak seg. En vil så gjerne komme ut i åpent landskap og kunne bygge det forsamlingsfelleskapet en drømmer om. Så går en kanskje inn i noe som mangler både røtter og fundament. Erfaringer fra oppstarten av uavhengige menigheter i Norge, viser at en etter noen år ofte ser viktigheten av å tilhøre noe større enn bare seg selv. Mange søker senere nettverk, tilhørighet og identitet i en større sammenheng. Det oppstår også et tydelig behov for å definere seg teologisk og finne sin plass i kirkebildet. Mange opprivende konflikter i menighetsarbeidet har sin bakgrunn i uavklart fundament. Noe tilsvarende kan en si om ungdomsarbeid som har vært uavhengig. Det har vist seg vanskelig å rekruttere disse inn i etablert forsamlingsarbeid senere.

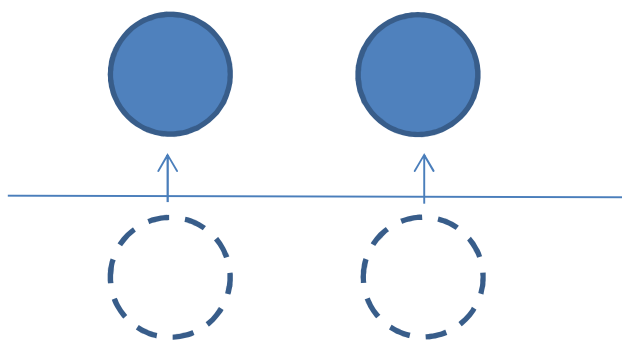
Bedehusorganisasjonene IMF, NLM og Normisjon har alle definert seg innenfor en evangelisk luthersk vekkelsestradisjon. I 2012 gikk de tre organisasjonene sammen om utarbeidelsen av felles liturgiordninger for dåp, nattverd, konfirmasjon, salving av syke, gravferd og forbønn for ekteskap. Dette arbeidet er en viktig byggestein i et forsamlingsssamarbeid på Bedehuset. Kirkesituasjonen som vi opplever i landet vårt skaper uro hos mange. Organisasjonene er samstemte i at utviklingen kaller på økt engasjement for forsamlingsbygging og en fornyet bibeltillit. Vi erkjenner samtidig at det er teologiske nyanser og mangfold både i og mellom våre organisasjoner. Et lokalt forsamlingsssamarbeid må derfor gå inn i samtalene om fundament med nøkternhet og vilje til å ta opp også de vanskelige spørsmålene.

Modeller:

Når vi skal prøve å finne veier i «Forsamlingssamarbeid på Bedehuset» er det tydelig for oss at det ikke kan konkluderes med at det bare finnes én måte å gjøre dette på. Hver enkelt lokal situasjon er unik. Den har sitt historiske bakteppe, vevd sammen av mange års erfaringer. Dette påvirker og former opplevelsen av hvilke muligheter og begrensninger en ser i dag. Det kan gå på selve huset og organisering, det kan være historikk med ulike personligheter og konflikter, men også åndelig historie med vekkelse, strømninger, formvalg og påvirkning.

Vi vil i det følgende presentere noen ulike eksempler som vi har sett i landet vårt, og så gi en vurdering av hvordan vi opplever dem. De ulike eksemplene som blir gitt er generaliserte sammendrag av opplevelser i møte med utfordringene. Vi håper at det er riktige bilder, og at de skaper gjenkjennelse, men de er ikke basert på konkrete enkeltbedehus.

«Forsamlingssamarbeid modell 1»: Flere forsamlinger på samme Bedehus

Case:

På Bedehuset var det tradisjonelt veldig mye aktivitet. De forskjellige organisasjonene hadde flere møteserier hver i løpet av et år, og en kunne si hvem som hørte til i hver organisasjon. Mange gikk på «hverandres møter», men identiteten til organisasjonen opplevdes som trygg og avklart for de aller fleste. Bedehuset hadde de bygd sammen. Bedehusstyret fordelte møteukene og holdt orden på kalenderen. Mye hadde gått seg til opp igjennom årene, og det hadde etablert seg skrevne og noen uskrevne regler som regulerte sameksistensen på huset.

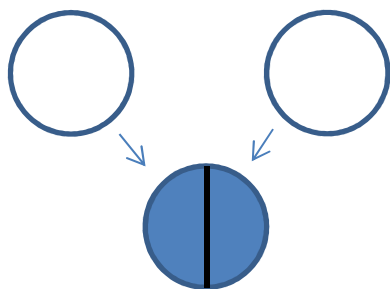
Noen yngre familier i den ene organisasjonen hadde lenge snakket om at de ønsket seg en helhetlig forsamling å gå i. De hadde små barn, og så bedehuset som en naturlig plass for seg og sin familie. Der var det forskjellige tilbud for barna allerede, og de kunne tenke seg faste søndagsmøter og jevnlig sakramentsforvaltning. De tok et initiativ over for eget styre, og gradvis økte begeistringen for forsamlings idéen. Noen som var tilflyttet til bygda stilte likevel spørsmål ved oppdelingen, og ymtet fram på om det ikke gikk an å lage en felles forsamling. Spesielt de unge var enige, og kunne se for seg en større forsamling med mer muligheter og ressurser dersom en gikk sammen. Nå gikk også styret i den andre organisasjonen med tanker om et mer definert forsamlingsarbeid og faste søndagsmøter, og en innledet drøftinger i begge styrene. Konklusjonen ble likevel at en ville forsøke å danne hver sin forsamling. Mange vurderinger spilte inn, og det var ikke helt lett å finne veien. Noen var litt skuffet over at en ikke kunne gjøre noe sammen, mens andre så at dette gav hver enkelt frihet og

muligheter til å utvikle seg. Alle var spente på om dette ville fungere, men de delte søndagene mellom seg og etablerte to forsamlinger i samme bedehus. De gamle organisasjonsstyrene ble etter hvert lagt ned, og en gikk bevisst inn for å bli noe nytt – forsamlinger.

Vår vurdering er at denne måten å komme til rette med forsamlingsarbeid på bedehuset kan fungere på større bedehus med mye aktivitet der en har etablerte flokker av en viss størrelse. Ofte kan det også være en erkjennelse av at det spriker for mye i formvalg og syn på teologi og strategi til at det hadde latt seg gjøre å gå helt sammen om et forsamlingsarbeid. Samarbeidet består mest i sameksistens på samme hus, men kan over tid også utvides til noen felles arrangementer. Det viktige er å velsigne hverandres arbeid og å tale vel om hverandre.

En annen situasjon der parallelle forsamlinger kan være en vei å gå, er når bedehusorganisasjonene står overfor nye initiativ til fellesskap og forsamlingsbygging innenfor samme organisasjoner. Når noen «planter et nytt tre ved siden av det etablerte treet» kan det oppleves utfordrende. Det tolkes ofte som et sterkt signal om at det en allerede har laget ikke er bra nok. Flere pinsemenigheter har opplevd at en gruppe unge danner egen menighet parallelt med modermenigheten i samme by. Felles for disse er at de vitner om en krevende periode der en måtte komme til rette med mange ulike følelser, men at det viste seg å bli til vekst og velsignelse for begge forsamlingene på sikt. Menighetsplanting er kirkevekst og misjonsstrategisk. Det kan i enkelte tilfeller være tjenlig at det etablerer seg flere fellesskapstyper på samme sted. Da når vi flere! Det har også vist seg tjenlig å starte flere mellomstore fellesskap i stedet for alltid å skulle utvide lokalene og bli veldig store.

«Forsamlings samarbeid modell 2»: Et felles fast forsamlingsmøte, likt delt ansvar

Case:

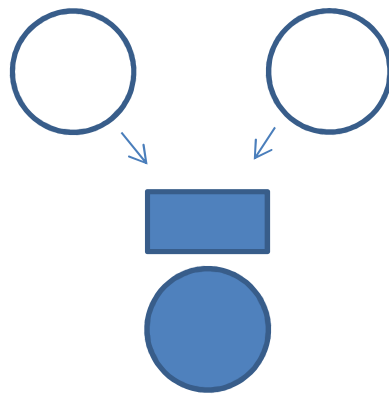
I bygda hadde arbeidet på Bedehuset mange «jevne arbeidsår». Mange trofaste mennesker tok tak og holdt arbeidet i gang. Men det hadde bredt seg en viss uro over utviklingen, for bedehusarbeidet hadde sett bedre tider enn akkurat nå. Organisasjonene som hadde møter var alle litt usikre på hvordan en skulle se for seg framtida her. I styret for en av organisasjonene hadde de begynt å snakke om forsamlingsarbeid som kunne knytte flokken tettere sammen, skape tilhørighet og helhet rundt det kristne fellesskapet de hadde. De hadde også stor tro på at et jevnt søndagsskolearbeid skulle gjøre møtene mer tilrettelagt for småbarnsfamilier. I styret var det nå to yngre representanter som ivret veldig for dette. Det opplevdes veldig naturlig å snakke med det andre styret om å gå sammen om å lage faste møter. Som regel var det mye de samme menneskene som gikk på møtene uansett hvem som arrangerte eller talte, selv om de hadde to organisasjoner med hvert sitt styre. «Hvis vi deler søndagene mellom oss, så kan vi sikkert få det til», var tanken. Så ble det etablert et

søndagsmøte, og ansvaret for å arrangere møtene ble delt likt mellom organisasjonene. Hver organisasjon hadde alt ansvar for å finne taler og stå for ledelsen de gangene det var deres tur. Og da gikk også kollekt til dem. De så ikke på det nye møtet som en ny enhet, men mer som en avtalt fellesinnsats eller et fast felles arrangement. Styrene for de ulike organisasjonene arbeidet som før, men tilpasset sin øvrige aktivitet noe ut fra fellesmøtet.

Vår vurdering er at dette ofte oppleves som et første steg i retning av et definert forsamlingsarbeid på Bedehuset. En setter gjerne ned en arbeidsgruppe som arbeider ut en felles møteprofil i starten, men møtene deles mellom organisasjonene og ledes deretter av styrene selv. Organisasjonen som har ansvaret den søndagen organiserer alt rundt møtet: møteledelse, skaffer talerkrefter, profilerer sin egen organisasjons arrangementer og prosjekter, og får kollekten på møtet. Forsamlingsmøtet som dannes meldes ikke inn i noen av organisasjonene, men betraktes som en aktivitet som alle er sammen om. På mange måter holder en fellesskapet på bedehuset sammen, men fortsetter med de gamle strukturene. Utfordringen er at en ikke får del i alt som en enhetlig forsamling kan gi av ny dynamikk og tilhørighet. Fellesmøtet blir et arrangement og ikke en forsamling i egentlig forstand.

Noen ganger ser vi at denne modellen etter en tid naturlig kommer i utvikling og dras mot neste modell:

«Forsamlings samarbeid modell 3»: Et felles forsamlingsmøte, med ansvar delegert til en felles komité, underlagt de lokale organisasjonsstyrene

Case:

I nabobygda hadde de hørt om forsamlingsmøtet som hadde oppstått ved at organisasjonene delte søndagene mellom seg. De hadde blitt inspirert av denne tanken, men hadde lyst til å gjøre noen grep for å få til møter som mer kunne signalisere at dette var én forsamling som var samlet. Det var uaktuelt for dem å gjøre noe hver for seg. Hvis dette skulle lykkes måtte de gå sammen. De drøftet saken på årsmøtene til organisasjonene, og kom frem til at de ville lage en «forsamlingskomité» som skulle bestå av representanter fra hvert av styrene. Målet var at søndagsmøtene skulle finne sin form og at dette skulle være gjenkjennbart fra møte til møte. Det var nå avtalt at «forsamlingskomiteen» skulle sette opp en plan og at de skulle ha ansvaret for å finne talere og møteledere, sangkrefter og organisere det praktiske. Fremdeles fulgte kollekten taleren, så når den ene organisasjonen «levrte» taler så fikk de kollekten, og omvendt. Forsamlingskomiteen ble raskt klar over at de måtte organisere arbeidet veldig

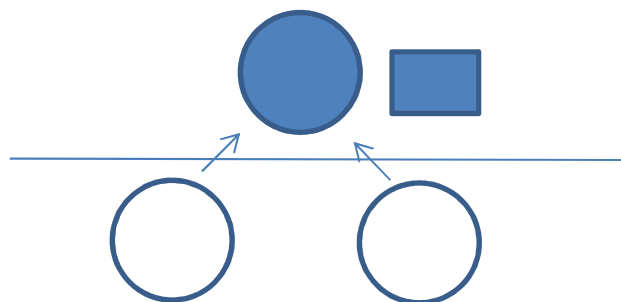
godt, og at de måtte utfordre så mange som mulig til tjenester i den nye fellesforsamlingen. De konstituerte seg og fordelte ansvar, og gikk inspirerte løs på oppgaven.

I de gamle organisasjonsstyrene ble det litt roligere tider, men de sørget for å ha sine møteserier og basarer som før. Styrene drøftet etter hvert oftere saker som angikk utviklingen i de nye søndagsmøtene, og ville gjerne påvirke retningen dette tok. Tross alt var jo dette underlagt begge styrene. Det nye forsamlingsmøtet ble ikke innmeldt i noen organisasjon. Det var definert som et fellesmøte.

Vår vurdering er at dette er en modell som kan fungere flere steder. Det blir en mer gjennomtenkt felles profil på forsamlingens møter. En gruppe mennesker finner sammen på tvers av organisasjonene, skaper et nytt fellesskap, og leder arbeidet selv. Alt av barne- og ungdomsarbeid fortsetter som før, og en har også en parallell aktivitet som de lokale styrene i organisasjonene står for (møteuker, misjonsfester og basarer osv.) Det vil etablere seg en sterkere forståelse av at en har laget en ny bedehusforsamling som over tid vil bygge seg sin egen identitet. Og her ligger det også en utfordring. Styrene i organisasjonene vil kanskje merke at flere og flere markerer sin tilhørighet til forsamlingen. Forsamlingskomiteen ser kanskje ut til å ha lykket godt. Noen ganger så godt at de på mange måter har blitt et eget styre som tar de fleste avgjørelser selv. Hvis en skal fungere godt med denne modellen over tid, er det viktig å ha gode og avklarte linjer til lokalstyrene i organisasjonene.

Noen ganger blir identiteten i forsamlingen mer og mer bærende i arbeidet, og da dras en gjerne mot neste modell:

«Forsamlings samarbeid modell 4»: Felles forsamling uten tilknytning til organisasjonene

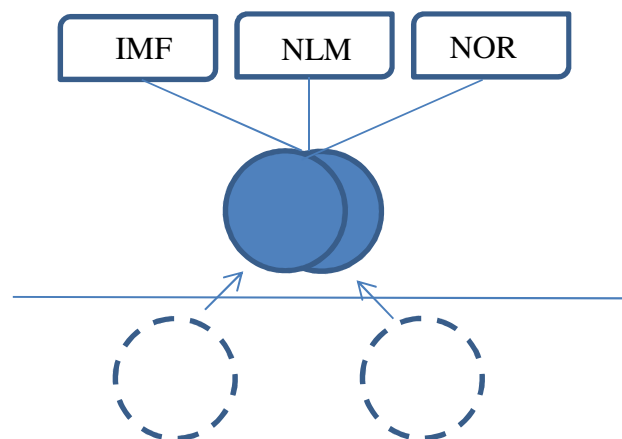
Case:

I bygda hadde de en tid hatt faste søndagsmøter som ble organisert og ledet av en gruppe som var utvalgt fra de to lokale organisasjonsstyrene. Etter som tiden gikk ble det skapt en tydeligere og tydeligere identitet til fellesskapet rundt gudstjenesten. Flere begynte å omtale fellesskapet som sitt «åndelige hjem» eller sin menighet, og de markerte tydelig sin tilhørighet der. Gruppen som ledet arbeidet ble også etter hvert veldig sammensveiset og de var ikke opptatt av hvilket styre som hadde utnevnt dem. Bevisstheten av å være noe «utenfor» de lokale organisasjonsstyrene hadde vokst frem gradvis, og «bedehusforsamlingen» eller «menigheten» ble etter hvert et innarbeidet begrep. På årsmøtene til de to organisasjonene ble det stilt spørsmål med hva dette nye egentlig var for noe. Gruppen selv definerte seg nå

ikke lenger som et initiativ «under» organisasjonene lokalt, men som en egen selvstendig enhet. Forsamlingen syntes det i økende grad var komplisert å forholde seg til organisasjonene, og holdningen var at det var enklest å ikke være for tett knyttet til noen av dem.

Vurdering: Å bygge fellesskap forener de kristne på en unik måte. Det gjør godt å kjenne at en hører til, og at en blir regnet med og sett. Identiteten til fellesskapet bygger jo på troen på den samme Herre og frelser, det er Jesus som forener oss. Det er forståelig at noen blir trette av å skulle finne veien i organisasjonslandskapet når de opplever at fellesskapet fungerer godt uten noen form for tilknytning. Erfaringen fra frimenigheter som har startet for seg selv er at de etter en tid likevel søker inn mot en større sammenheng. De ønsker å være en del av noe større enn seg selv. En visjon som løfter dem og som gir tilhørighet. En kobling mot en større enhet er også forebyggende for konflikter. Hvis en blir stående alene vil noen etter hvert stille spørsmål med hva en står for som fellesskap, og så må en definere sitt eget trosmessige fundament. En tilknytning til en organisasjon gir denne identiteten, og det gir noen å stå i ansvarlige relasjoner til. Å være en del av noe større gir også tilgang til erfaringsdeling i læringsnettverk, ressursdeling, og støtte i motgangstider. Organisasjonene gir også veiledning i fellesskapsutvikling, og kan bruke tid og ressurser på forsamlingen. Vi vil derfor oppmuntre til å se på tilknytning til bedehusorganisasjonene som en ressurs, en forankring og en mulighet til videre vekst.

«Forsamlings samarbeid modell 5»: Felles forsamling, tilknyttet flere organisasjoner

Case:

I bedehusarbeidet i sørbygda hadde de sett den optimismen som fulgte av de fellesskapet som ble bygd i forsamlingen i nabobygda. Men de hadde også merket seg at det ikke var helt uten utfordringer. De lette etter en måte å samarbeide på som også kunne få med seg organisasjonsidentitetene inn i en ny tid med mer vekt på forsamlingsarbeid. Det var jo tross alt disse røttene en var kommet fra, ble det sagt.

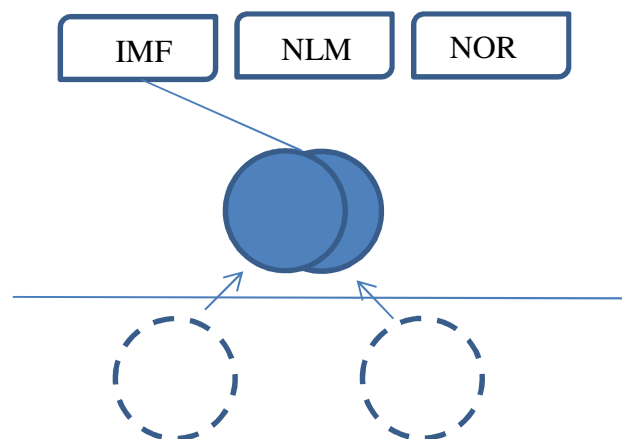
Alle ville ha forsamling, og det ble bestemt at en skulle slå sammen arbeidet til en bedehusforsamling, og melde den inn i to (eller tre) av organisasjonene, slik det opplevdes mest naturlig. På denne måten ville en bevare en sterk og god kontakt med organisasjonene.

Tanken syntes å være veldig god, men hadde åpenbart også noen utfordringer innebygd. Det var jo ikke alt organisasjonene gjorde på samme måten. Viljen til å gå sammen var imidlertid svært stor. «Dette finner vi ut av», var gjennomgangstenen. Det ble satt ned en styringsgruppe som skulle utarbeide forslag til forsamlingsregler som kunne finne veien i møte med utfordringer der de ulike organisasjonene hadde forskjellige føringer.

Vurdering:

Denne modellen bæres av et sterkt og godt engasjement for enhet. Det er prisverdig og riktig å stå tett sammen. Det oppstår likevel utfordringer når de ulike organisasjonenes strukturer og normallover for forsamlingsarbeid direkte kolliderer. Dette gjelder blant annet hvordan ansettelse godkjennes, økonomimodell, forvaltning og åndelig tilsyn. Den grunnleggende forskjellen går på den lokale selvstendighet som IMF og Normisjon har i forsamlingsarbeidet, og NLMs modell med et mer involvert regionledd som står for ansettelse, har tilsynsansvar og som godkjenner budsjetter osv. Når en skal ha en felles forsamling innmeldt i flere organisasjoner må en derfor velge hvordan en forholder seg til punktene der en ikke kan praktisere begge deler samtidig. Hvis en skal lykkes kreves godt forarbeid og en felles plattform der en lager en detaljert framstilling av hva forsamlingen velger i saker der organisasjonene har ulik tilnærming. Uten en god nok grunnmur under samarbeidet, vil det stadig dukke opp enkeltsaker som en ser ulikt på.

«Forsamlings samarbeid modell 6»: Felles forsamling, organisatorisk knyttet til én organisasjon

Case:

På bedehuset hadde to organisasjoner hatt en tanke om å starte forsamlingsarbeid. De hadde vurdert så mange ulike løsninger at det etter hvert hadde blitt en viss tretthet blant styremedlemmene. «Kan vi ikke finne en vei som gjør at vi slipper å lage helt nye forsamlingsregler og finne opp alt på nytt?» ble det spurt. De ville gjerne samarbeide skikkelig om en forsamling og være én flokk som kunne gå fremtiden offensivt i møte sammen. Samtidig ønsket de å være nært knyttet til organisasjonene. «Det er jo det som er røttene våre og der vi har fått støtte og hjelp i alle år.»

Det ble bestemt at de ville legge saken frem for årsmøtene lokalt i organisasjonene. Forslaget var at det ble laget en fellesforsamling, og at forsamlingen skulle forholde seg strukturelt til den ene organisasjonen. Altså være innmeldt i bare en organisasjon med de forpliktelser og goder det medførte. Forsamlingslovene som skulle brukes skulle ta utgangspunkt i normallovene fra den samme organisasjonen. Den andre organisasjonen skulle være en helt likeverdig forsamlingspartner, og det skulle lages gode kjøreregler som tok vare på den nye enheten de hadde laget. Begge styrene var enige om at de nå bare skulle ha ett felles styre. Det måtte finnes en løsning slik at eierskapet til huset ble forvaltet av et hus-styre, men det så de ikke som noe problem. Alle smågrupper kunne velge fritt. Enten være innmeldt i begge organisasjonene, eller være innmeldt i en av dem. Dette ivaretok en demokratisk kontakt mot begge organisasjonene, slik at en kunne være aktivt med på årsmøter i krets og region. Det ble en lang samtale på årsmøtene. Mye gammel mistenkelighet ble ryddet bort. Visjonen om fellesforsamling ble tegnet så tydelig at den ene organisasjonen så det som naturlig at de inntok rollen som forsamlingspartner for å kunne løse ut muligheten for et offensivt forsamlings samarbeid på Bedehuset.

Vår vurdering:

Denne modellen har langsiktig bærekraft og kan fungere godt mange steder. Det som er fordelene er at en kan gå inn i etablerte rutiner og arbeidsmåter når det gjelder hvordan forsamlingen skal fungere. En slipper da mange små debatter om enkeltstående temaer. En annen styrke er at modellen tar vare på den enkeltes «hjerterbarn» og gir mulighet for at smågrupper og foreninger kan leve fritt i forsamlingen, tilknyttet sin organisasjon. Forsamlingsøkonomien følger systemene til den organisasjon som har innmeldingen. Samtidig må det altså etableres en kontrakt med forsamlingspartneren som særlig regulerer økonomi. Eksempelvis ved at en har årlige prosjekter og at kollekt følger talerens tilknytning når en har besøk i forsamlingen fra forsamlingspartner-organisasjonen. Fast givertjeneste-avtaler for den enkelte kan være flere og bør gi både forsamlingen og hjertesakene gode livsvilkår. Det må selvsagt gjøres lokale tilpasninger for å ivareta hensyn til historie og eiendommer. Kanskje kan styret som har eierskap til huset gå over til å bli et forvaltningsstyre. Det som kan være utfordrende med modellen er å «lande» hvem som blir den naturlige forsamlingspartneren. Noen steder gir det seg selv naturlig ut fra størrelse og historisk posisjon, mens det andre steder kan være vanskelig å se veien. Det er også viktig å ikke mistenkeliggjøre hverandre. Vår felles visjon er vekst og enhet i bedehusland. Vi lever i en omformingstid i kirkelandskapet, og vi må våge å ta noen skritt i retning av enhet som kan fungere. Det er nettopp et sterkt signal om enhet å legge ned de lokale møtearrangerende styrene i hver organisasjon og samle seg om et felles forsamlingsstyre.

Oppsummering

Forsamlingsarbeid er et satsingsområde for de tre store bedehusorganisasjonene. Vi snakker sammen og vil fortsette og snakke sammen om dette viktige temaet. Endringene som vi opplever i kirkebildet driver oss også nærmere hverandre. Vi vil velsigne hverandres initiativ og gjensidig holde hverandre informert om prosjekter og planer. Ikke minst vil vi støtte hverandre og holde hverandre ansvarlig i målet om å nå videre ut i Norge gjennom menighetsplanting. Vi vil også understreke friheten hver enkelt organisasjon har til å arbeide målrettet og offensivt.

Dette dokumentet handler ikke om at vi alltid skal søke felles forsamlinger, men at det er tid for å veilede med en felles stemme inn i situasjoner som lokalt oppleves låst for utvikling i forsamlingsarbeidet på bedehuset. Ingen er tjent med at utviklingen stopper opp. Vi ønsker oss levende bedehusforamlinger som vinner mennesker for Jesus, utrustrer dem, bevarer dem og sender dem frimodige ut i hverdagen. Dersom vi skal lykkes må vi også forvente en viss grad av fleksibilitet fra hverandre. Det er ikke alltid at modellene som blir valgt lokalt er ideelle. De lokale forhold er ofte unike, og vi trenger å leve med prosesser og vi må forholde oss til endring. Vi ønsker oss visjoner i handling lokalt, og vil gjerne være med og tenke høyt om mulighetene sammen.

Indremisjonsforbundet

Normisjon

Norsk Luthersk Misjonssamband

Styret for ImF behandlet dokumentet i sitt møte den 11.mars 2016, og gjorde følgende vedtak:

- 1. Styret takkar komiteen for arbeidet som er gjort, og meiner vi med dette har kome eit langt stykke lengre i å gje konkret hjelp om korleis ein kan organisere forsamlingar på bedehus der meir enn ein organisasjon har verksemd.*
- 2. Styret meiner at det er viktig at alle som er interessert i å etablere eit meir sjølvstendig og heilskapleg forsamlingsarbeid på Bedehuset, både kan lytte til dei erfaringar som vert synleggjort i dokumentet, men også at ein må stå fritt til å velje modell ut frå den verkelege situasjonen lokalt. Det er ikkje opplagt at ein av desse modellane er betre enn andre ut frå dei lokale forhold, og dei lokale prosessane er viktige for eit godt resultat.*
- 3. Når komiteen peiker på modell seks som den beste, meiner styret det er viktig at kvar organisasjon presenterer kva det konkret vil bety dersom forsamlinga vel tilknytning til denne organisasjonen. Faktorar som arbeidsgjevaransvar og økonomi bør klargjerast.*